

rijven van de gelisatie-arbeid. Kort artikelje tege de synode-Verderland" voor roolde Gerefor-tijk. Daarin be-in die uit den gelisatie-arbeid lijzen om op dit ik wil hier niet gelijk is om in nen te werken Borkent wijst, innen.

overigens sym-me heel vreemd ie oogen opent atisch gebonden dat artikel: "In formeerd predi-elijk vrijzinnige,

d van een „vrij-lei schandaaltjes zou willen op-an een Deputaat teref. kerken in it feit pleit voor tref. kerken voor ovendien woont g en zal hij dus hoogte zijn. De dt wel niet ge-grijp. Het gaat j predikant van vrijzinnige, her-rvindt hij daar-aaldelijk. ee trouwe geref. - De J. Smelk n 's-Gravenhage-lich niet konden inzake het ge-reformeerde in den, onwaardig ds te zijn in de

laag mag rustig ge" kerkdiensten Zeker, omdat hij bent, dan mag je in „betrekkelijk i: wat zijn „be- Dat zijn toch e waarheden van atelselmatig ge-redikant zal daar zoo goed gerefor-met de geref. be-tier geen taak en id, wiens dienaar ch eens te onder-t met de zuiver-kerk? En moet iers zoo naarstig laatste Generale nageleefd worden, en om deze zaak id de geref. Ge-

Groot-Den Haag Generale Synode a te treffen tegen prof. Schilder. Het Schilder bestaat et tot trouw aan s en hare kerken-odale, machtsaan-or de zuiverhou-acht, dat de kerk ntaarden in een jaren lang om de op den grondzand f. belijdenis. Prof bare scheurmaket

oogstwaarschijnlijk erijnt elk kerk-elijk vrijzinnige" en alle kerkelijke tegelijkertijd alle gereformeerden en waarachtige ge-ezond in de ge-zoedoende tegen-chter niets onder-met zulke kerk-mers blijkens de-n dergelijke die-

spreekt een stich-kerk van Hoek-aking. Die kerk is le geref. belijdenis ds Groningen wordt teroepen en schor-durmaker. 52 ambt-s geweigerd hebben des Woords hun af-

keuring uit te spreken, worden door hetzelfde von-nis getroffen.

Wie ziet hier niet een breede kloof gapen tusschen de behandeling van dien eenen predikant, die het blijkbaar met de geref. belijdenis niet zoo heel nauw neemt, en de behandeling, die door kerkelijke vergaderingen wordt aangedaan aan trouwe Gereformeerden die zich echter om hun gewetenswil, dat zich gebonden weet aan Gods Woord en daarvoor alleen wil buigen, niet kunnen conformeren aan tot kerkelijk dogma verheven stellingen eener theologische constructie.

Neen, dit is geen enkel op zichzelf staand geval, dit is een symptoom, symptoom van de verwording in het geref. kerkelijk leven over heel de linie. Scherp, onverbiddelijk scherp tegen broeders, die getuigen tegen het onrecht en oproepen tot bekeering naar het Woord des Heeren! Maar totaal gemis aan eenige principiele houding, waar het geldt te waken voor het uitwischen der grenzen!

Hoe is het goud verdonkerd!
Harkstede. JOH. DEN OUDEN.

Wat is de betekenis van den doop?

Prof. Dr J. Ridderbos antwoordt op deze vraag in Geref. Weekblad, 4 Januari 1946: „Mijn antwoord op deze vraag is steeds geweest: wat van elken, ook van den ongelovigen doopeling geldt, is dat Christus tot hem komt met Zijn aanbod en Zijn eisch. Dat aanbod en die eisch komen ook tot den ongedoopte, aan wien het Evangelie wordt verkondigd, maar ze komen tot den gedoopte met bijzondere kracht en van zeer nabij”.

Eigenaardig.

Hoe hebben allerlei synodocratische propagandisten in 'woord en geschrift, het spreken over den doop als aanbod door wie met de bekende synode-uitspraken niet meegaan konden, hoewel dezen duidelijk genoeg deden weten, hoe het gebruik van den term aanbod verstaan moest worden, en dat daarmee de eigenlijke betekenis van den doop niet was uitge-drukt, over dien term, aanbod kabaal gemaakt. En nu zegt hun Voorman hier duidelijk, dat de doop een aanbod is en eisch.

Waar blijven deze Heeren nu met hun bestrijding? Zullen zij deze ook richten tegen dezen hunnen Voorstrijder?

Ja, dit aanbod en deze eisch komen wel „met bij-zondere kracht" tot den gedoopte, maar daardoor verandert het wezen van dat aanbod en dien eisch niet. Als ik een steen tegen een muur werp, en ik doe dat een tweeden keer als met dubbele kracht, daardoor verandert die steen niet. Die steen is en blijft een steen, en dezelfde steen. Of ik dien met meer of minder kracht werp, doet dien steen geenerlei verandering ondergaan.

Dus: de doop aanbod en eisch.

Maar dan moet dat aanbod aangenomen, en die eisch ingewilligd of vervuld worden.

Derhalve: de doop een voorwaardelijk aanbod.

Wederom bestrijders van de bekende synode-uitspraken verwerpen, zult Gij U nu ook met uw bestrijding richten tegen dezen Uwen Voorman?

Nu schrijft Prof. Ridderbos Sr ook, dat met dit alles de doop niet in zijn vollen rijkdom beschreven is. Op die woorden „zijn merk- en veldteeken dra-gende" laat onze Belijdenis volgen: „en het dient ons tot een getuigenis, dat Hij in eeuwigheid onze God zijn zal, ons zijnde een genadig Vader".... dat geldt alleen voor den geloovige”.

Maar als die doop een getuigenis is, dan moet dat in geloof worden aangenomen, doch kan het ook in ongelooft verworpen worden. Door die geloovige aan-neming of ongelovige verwerping, verandert dat ge-tuigenis niet in wezen. Alleen het effect kan en zal daardoor verschillen.

Dus ook alzoo: de doop, ook als zoodanig getuige-nis, is steeds één, dezelfde. Alleen wordt het heilzaam effect, of veroordeelend effect, middelijkerwijs bewerkt door geloof, of ongelooft: instrumentaal, niet meritorie, d.i. slechts als middel, niet als ver-dienste.

Voorts: In onze belijdenis spreekt ook in art. 34 de geloovige. En dan zegt hij hier niet wat de doop in zich is, in onderscheiding van een mogelijken an-deren doop voor ongelovigen, maar wat de geloovige aan den doop heeft. Immers luidt art. 34 hier: en het dient ons. Hier wordt er dus over gehandeld, wat de geloovige aan zijn doop heeft, n.l. door zijn geloof. Deze erlangt door dat geloof het heilseffect van den doop. Maar daarmee zegt onze Belijdenis in het geheel niet, wat de doop in zichzelf is, en dat er tweërlei doop is, een andere voor ongelovigen, en een andere voor geloovigen. Alleen geeft ze hier te kennen, dat het effect van den doop verschillen kan: ons, geloovigen, dient hij tot dit getuigenis. Die-nen dus: dat spreekt van strekking of uitwerking. Dat is wat anders dan zijn. Een mes dient ons om te snijden. Maar dat snijden is niet het mes, en het mes is niet het snijden. Voor de niet-ons is de doop ook hetzelfde getuigenis Gods, doch het moet geloovig worden aangenomen. Anders werkt het als een ge-tuigenis van een vertoornd Vader. Zie art. 35 van deze zelfde Belijdenis, dus het op art. 34 vlak volgen-de, en ook over de sacramenten en den doop hande-lende: „de goddelooze ontvangt wel het Sacrament tot zijne verdoemenis". We moeten ook in onze Be-lijdenis alles nemen in zijn verband en samenhang, en niet maar losse stukjes grijpen, om daar maar eigen beweringen aan vast te knopen, al gaan zij ook in tegen aard en gedachtegang van het geheel.

Nog wijst Prof. Ridderbos Sr op Joh. 1: 11: „de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Christus is het Woord, door hetwelk alle dingen zijn gemaakt, maar het Joodsche volk is krachtens het verbond in bijzonderen zin Zijn volk. Daarom draagt het kind des verbonds, dat de genade verwerpt, dubbele ver-antwoordelijkheid”.

Dus: de doop is heel wat meer dan aanbod en eisch. Onze Belijdenis zegt ook: „zijn merk- en

veldteeken". De Joden waren 's Heeren eigendom in bijzonderen zin. Dus ontvangen de naar Gods ordi-nantie gedoopten in hun doop het teken en zegel, dat zij in bijzonderen zin des Heeren eigendom zijn, en dat zij „kind(eren) des verbonds" zijn, zooals Prof. Ridderbos Sr zelf hier schrijft. In plaats van enkel aanbod en eisch, is die doop dus eigendoms-teeken en -zegel, kenmerk van Christus' eigendom te zijn.

Die gedoopten zijn de Zijnen, d.i. het bijzondere eigendom des Heeren, van den Heere Jezus. Zij zijn verbondskinderen. In hun doop dragen zij daarom „het merk- en veldteeken”.

Dat is heel wat anders dan die tevoren gestelde „aanbod- en eisch"-theorie. En dan blijkt het heils-effect of het onheilseffect instrumentaal afhankelijk van geloovige aanneming of ongelovige verwerping van hetzelfde getuigenis. Want een getuigenis richt zich tot het bewustzijn, veronderstelt wel geloof, maar kan ook op ongelooft stuiten. En in dit laatste geval wordt hier Gods toorn ontstoken. Die dan Zich niet als een genadig Vader, doch in plaats daarvan als een vertoornd Vader openbaart, maar toch als Vader. Een zelfde vader kan zijn kinderen koesteren en straffen, zijn eigen kinderen, al naar dezen zich jegens hem gedragen. Zoo ook hier.

Hoe weerspreekt deze hoofdman omtrent deze kwestie zich en medestanders in zulk een kort artikel vierkant. Zou het niet beter zijn, maar eerlijk te erkennen, dat men in dezen de kluts gansch kwijt is?

S. GRELDANUS.

De geestelijke keurmeester.

Met beroep op David in zijn zonde met Bathseba en Uria, en op Petrus in zijne verloochening van den Heere, en op Manasse, vroeg ik in mijn De zestien uitspraken etc., wie in staat was om bij goddeloos levende leden van 's Heeren gemeente met zekerheid vast te stellen, dat de zoodanige toch niet ten eeuwige leven uitverkoren en de wedergeboorte (in enger zin) deelachtig zijn kon. Prof. Ridderbos Sr komt tegen dit laatste op in Gereformeerd Weekblad, 28 Dec. 1945, en acht zich dus, naar het schijnt, wel bekwaam om in dergelijk geval met stelligheid uit te maken, waar de wedergeboorte (in enger zin) gemist wordt. Dan konden kerkeraden, die over slecht levende gemeenteleden in twijfel zijn, wat zij van hen denken moeten, en die gaarne zekerheid dienaan-gaande zouden bezitten, zich tot dezen geestelijken keurmeester wenden met het vriendelijk verzoek: hun betreffende die of die benaamde personen, stelling de innerlijke gesteldheid in dezen te willen bekend maken. Nu, Prof. Ridderbos Sr, moge wanen hier heelst en beslissend te kunnen spreken, ik acht het beter, mij maar te houden aan den ouden kerkregel: de intimis non iudicat ecclesia, d.w.z. over het innerlijke en verborgene des harten oordeelt de kerk niet.

S. GRELDANUS.

Een verzoek van zendingsdeputaten.

De Deputaten voor de Zending onder Heide-nen en Mohammedanen, benoemd door de Ge-nemale Synode te Enschede, richten zich tot de Kerken met het volgende dubbele verzoek:

1. Willen zij gaarne opgave ontvangen van de leden der kerken, die liefde en roeping ge-voelen om t.z.t. uitgezonden te worden in dienst der zending, hetzij in den hoofddienst, hetzij in een der hulpdiensten. Hierbij zoo mogelijk te vermelden: naam, adres, leeftijd en genoten op-leiding.

2. Verzoeken zij om gelden, bestemd voor de Generale Zendingskas, te storten op de rekening van den Quaestor der Generale Zendingsdepu-taten van de Gereformeerde Kerken in Neder-land (onderhoudende art. 31 K.O.) bij de Rot-terdamsche Bankvereniging te Nijkerk. Zulks kan geschieden via een bankinstelling dan wel door overschrijving of storting op de postreke-ning nr 2253 van de Rotterdamsche Bankver-eeniging te Nijkerk, met vermelding van de be-stemming.

Namens de Generale Zendingsdeputaten:
G. C. DE VRIES, scriba en quaestor.
Nijkerk, Langstraat 31.

Bond van Gereformeerden

Vrouwenverenigingen in Nederland.

Op Woensdag 30 Januari a.s. 's avonds te half acht, zal in Rotterdam in het Beursgebouw, in-gang Meent 134, een vergadering worden ge-houden van de Gereformeerde Vrouwenvereeni-gingen, die daarbij elkaar komen om de organi-satie van den Bond opnieuw te regelen.

Het is duidelijk, dat nu het Bestuur van den Bond zich heeft uitgesproken, waarbij blijkt, dat men wil wachten op den uitslag van de Synode der Geref. Kerken in Synodocratisch verband, dus de Synodocratische geest ook in het Bonds-bestuur den boventoon gaat voeren, de vereeni-gingen, die zich alleen houden aan de binding aan Jezus Christus als Hoofd der Kerk, het met dien gang van zaken niet eens kunnen zijn en zich daarom samenvoegen in het rechte ver-band.

Op die vergadering worden verwacht alle leden van alle vereenigingen uit het geheele land, die het hiermee eens zijn.

Voor degenen, die uit andere plaatsen komen, zal voor logies worden gezorgd, als men daar-over onmiddellijk schrijft aan Mevr. van Bek-kum, Prins Hendrikkade 137, Rotterdam.

De agenda voor die vergadering bevat o.m. een toespraak van mej. A. W. Bos te Rotterdam, getiteld: „Het Bondswerk voortgezet". Verder zal een voorloopig bestuur worden gevormd.

De leiding der vergadering berust bij mej. L. de Hoog.

Het is alleszins noodig dat uit alle oorden van het land de leden komen, opdat ieder invloed kan hebben op den gang van zaken.

Voor gezelligheid wordt natuurlijk ook ge-zorgd, daarvoor is het een vrouwenvergadering.

Bovenstaande oproep werd ons toegezonden. Ze kwam te laat in ons bezit dan dat we haar nog in ons vorig nummer zouden hebben kunnen plaatsen.

K. S.

Uitnoodiging aan de kerkeraden.

Onlangs wekten we op tot bijwoning van de inau-guree oraties van de professoren Deddens en Holwerda, en van den lector in de Zendingswetenschap ds D. K. Wielinga, benevens de rectorale rede van prof. dr S. Grelidanus. Reeds blijken velen belangstellend. Langs dezen weg mogen ook de kerkeraden worden uitgenoodigd afgevaardigden te zenden. Voor blzon-derheden zie men ons artikel van eenige weken geleden.

K. S.

Het schisma van de psychologie.

Da S. J. Popma heeft een brochure geschreven onder den titel: De psychologie van een schisma. Met den ondertitel: Een poging tot begrip.

Het geschrift wil dus begrijpen.

Maar wie wil het begrijpen.

Het schisma, zal men antwoorden.

Zeker. Maar om het schisma te begrijpen, moet men de officiële papieren ter hand nemen. Want daar liggen de scharnieren bloot. Daarop is de deur open- en dichtgeworpen. M.a.w. wie begrijpen wil, moet de synodale stukken ontleiden (Toelichting, Prae-advies, rapporten, besluiten, beschuldiging) en voorts de stukken dergenen, die zich vrij maakten (de officiële bezwaarschriften van prof. Grelidanus e.a., de officiële brieven van K. S., diens officiële antwoorden op de gestelde vragen etc.).

Beginnt ds Popma dáaraan?

Helssas, helaas — hij laat het alles liggen.

O neen, één keer citeert hij een onderdeelje van één officieel stuk, n.l. mijn op 8 Maart 1944 gedateerde antwoord op de 5 synodale vragen. Hoewel dit stuk door ons gepubliceerd is, en een heele poos later ook door de z.g. synode, en ds Popma lid daarvan was, citeert hij evenwel via een door mij niet ontvangen brochure'tje van dr Polman, die, voor de zoveelste maal, het punt waar het op aankomt, weglaat; daarin gevolgd door ds W. W. Meynen, en een legertje van anderen. Dat is alles. — — —

Maar daarmee is meteen deze brochure geoordeeld. Ze loopt over de eigenlijke kwesties heen. Tenzij —

Ja, tenzij ds Popma oordeelt, dat de officiële paperassen maar bijzaak zijn, en dat het eigenlijke conflict, hetzij van den kant der „synode", hetzij van de zijde der ook door ds S. J. Popma uitgeworpenen, hetzij van die van beide „partijen" (zullen we maar zeggen), in die officiële stukken weggeretoucheerd is onder een heelen woordenstroom. Wil hij van zijn „synode" zoo iets denken, dan moet hij dat weten. Maar dan diende hij het toch voor het minst te heb-ben gezegd: hij wil immers „begrijpen"? Mocht hij daarentegen van ons (of ook van ons) zoo iets den-ken, dan wijzen we de suggestie terug. Wij hebben in onze brief van 13 Dec. 1943 aan de synode ons sentiment geheel op den achtergrond gedrongen en zijn nog altijd blij, dat we op dit stuk kunnen wijzen als op een goede bijdrage tot den vrede der kerken — een bijdrage, die achteraf gerechtvaardigd wordt door steeds meerderen in de synodocratische gemeenschap, gezien het feit, dat ze de door mij toen aangeboden oplossing thans in 1946 aanprezen als geneesmiddel. En ook ons antwoord op de 5 synodale vragen zien we nog steeds als zakelijk juist. Ons vijfvoudig neen op de gestelde vragen heeft met onze psychische gesteldheid geen zier te maken. Het stellen van die vragen door de synode zou ds Popma trouwens eerder object van psychotechnisch onderzoek geweest moeten zijn, dan ons antwoord erop; want aan elk (afgeperst) antwoord gaat de vraag vooraf.

Aan de brochure van ds Popma is dan ook een tragische kant. Hij wil „begrip" toonen. Er is zelfs heel veel in te lezen, dat voor ons bepaald vriende-lijk is.

Maar we vreezen, dat ds Popma ons slecht kent. Want zoo van iemand, dan hadden we van hem verwacht, dat hij begrijpen zou, dat een psychologische beoordeeling van wat hij het schisma, en wat wij de genezing van de synodale breuk noemen, ons zou prikkelen tot verzet. En dat onze prompte reactie op zijn „psychologie van het schisma" zou zijn een klacht nu onzerzijds, over „het schisma van de psychologie”.

Dit is geen aardigheidje, geen woordenspel. Want we meenen, dat elke psychologische verklaring van